

Nový moderní paradox

Úvahy | 16.10.2013 @ 2.42

Stále znova a znova, v červeném i v modrém, podobně i různě, ale v podstatě stejně, je křesťanům v občanském a obchodním sektoru zakazováno projevit svůj nesouhlas s nepřijatelným. Stalo se například nedávno, že křesťané nabízející fotografické služby Novém Mexiku, odmítli fotografovat na svatbě homosexuálů. Následně byli konfrontováni místní organizací pro podporu lidských práv, žalováni a odsouzeni k zaplacení několikatisícové pokuty. Viz článek [NM Court Says Christian Photographers Must Compromise Beliefs](#). Podobné zvěsti přichází z řady dalších míst v USA. Dále však například z VB.

Mým cílem není odpovídat na jednotlivosti konkrétních případů. Ani zaujmout systematické stanovisko. Obojí se mi totiž zdá daleko snadnější, než řešení nového paradoxu, který se mi ukázal. Uvědomil jsem si svou dvojnásobnou pozici.

Jako občan souhlasím se soudem, který stíhá křesťany za odmítání služeb. Stát je správcem veřejných věcí. A stejně jako žádám vlídné zacházení i od lidí, kteří se mnou nesouhlasí, tak mají homosexuálové právo žádat na veřejnosti spravedlnost a rovnost. Před rokem a chlupem mne kolínská synagoga odmítla, když jsem v ní chtěl zamluvit časoprostor pro křesťanský svatební obřad. Pán na mne tehdy zpozapultu nevěřičně mžoural, co si jako myslím, že chci v synagoze sobášit jinak, než tradiční chatunou. Takže mazel tov a odchod, mladej! Cítil jsem se ukřivděně. Koncerty a školní události se v té synagoze přeci běžně pořádají. Tak proč ne moje svatba? Být exhibicionista, pak bych si na ně taky došlápl!

Svoboda mého názoru by neměla zasáhnout do svobody sexuální orientace, ani do svobody veřejného projevu jiného názoru. Prague Pride je hrozná konina. A nejen kvůli svému „co“, ale daleko spíše kvůli „jak“. Ale dokud mohu svým dětem, které povedu okolo za ruku, říci, že „tohle je ee“, nemám právo nic zakazovat.

Problém nastává v okamžiku – zvěme jej tak – etického zlomu. Kromě toho, že jsem občan, jsem totiž také křesťan. A jako takový podržuji své (a)sympatie svému morálnímu východisku, jímž je Kristus zjevený v Písmu a v mé současnosti. To jsou mé záruky, vůči nimž je homosexualita v tak protikladném poměru, že jsem nikoli nenávistně, ale zoufale neochoten podílet se byť jen účastí na čemkoli, co je homosexualitou zatížené. Já za to nemohu! I kdybych chtěl mít jiný názor, nemohu. Podváděl bych své svědomí, které je formováno nikoli bigotním světonázorem, ale následováním Krista.

Civilní křesťan tento paradox nevidí. Vyšší kritika mu umožní přeslechnout biblickou reflexi homosexuality. Jeho světoobčanství je bigotní pouze v humánním slova smyslu. „Zloba, závist, zášť, strach a svár, ty ať pominou, ať už pominou“ zpívá kosmopolita s Kubišovou, když je nanejvýš opatrný při střetu s nezměnitelným (nepodmíněným), čímž má být rasa a sexuální orientace, pokud toto nezměnitelné nekoliduje s jiným nezměnitelným. Je naopak nanejvýš agresivní při střetu s případným (podmíněným), čímž je homofobie a rasismus. Takové je alespoň všeobecné přesvědčení vycházející z příklonu k mainstreamovým vědeckým autoritám, že homosexualitu si člověk nevybírá a nelze ji tudíž léčit bez porušení lidských práv. Homofobii ano.

Sekulární kosmopolita považuje i náboženství za podmíněné, tudíž nechráněné humanitou. A civilní křesťan se od něj učí. Tím přiznává, že ve svém vyznání nerozeznává bezpodmínečnost. Svůj etický zlom, i pokud jakýs-takýs podstoupil, pokládá rovněž za podmíněný a podržuje nepodmíněnému. Jednoduše řečeno: Civilní křesťan si nemyslí, že je to s tím křesťanstvím až tak horké, aby se mělo cokoli hrotit proti lidem, kteří říkají, že nemůžou za svoje zvláštnosti.

Fundamentální křesťan (jinak též biblicista, probuzenec) tento paradox velmi často rovněž nevidí. Bývá to kvůli tomu, že má neustálý zmatek ve svém privátním oddělení církve od státu. Ještě větším paradoxem, než jakým je titulní paradox tohoto článku, je pak to, že křesťané, kteří by chtěli církev od státu nedělit, a zvláště ti, kteří by chtěli zavádět Boží království na Zemi (postmilenalisté svého druhu), jsou ve vztahu k homosexualitě daleko méně opatrní, než fundamentalisté (lépe: premilenalisté), kteří s Královstvím čekají na Pánův příchod. Ve smyslu agendy zmíněných -ismů je to pochopitelné. Postmilenalista demokraticky ustoupí většině těch, kterým chce ve svém miléniu vládnout. Krásně to však ukazuje na jeho hermeneutická východiska, v nichž je méně Písma a více již výše zmíněné „humanity“.

Fundamentalista je však povytce příliš často přistižen v donkichotském zápase o všeobecnou etiku proti absolutistům svobody. Je to z mé strany výtky do vlastních řad. Já sám nejsem dle definice ničím jiným, než fundamentalistou, který upřednostňuje pravdu zjevení před pravdou společného svědomí lidstva. Mám ale za to, že rozeznání paradoxu mezi

občanskou a náboženskou existencí člověka je nezbytné pro vyjasnění rozhodných pojmů a bouřlivých dojmů, jimiž jsme zejména v otázce homosexualismu zahlceni.

Napadlo mne, že v odpověď na paradox možná existuje způsob paradoxního stanoviska. V něm se dokonale projevuje občanské svědomí svobody, které však s ohledem na suverenitu zjevení neuzná nic jiného nepodmíněným. Zároveň se v tomto stanovisku dokonale projevuje zjevení, avšak zjevení pročištěné, zjevení bez předporozumění.

V čem je toto stanovisko paradoxní? Pouze a jedině v tom, že vlastně žádným stanoviskem není. Že člověk umlčí své ano i ne, a podvolí se dohledání pravdy, která není systematická, nýbrž osobní. Žít v paradoxu etického zlomu, to pro mne znamená následovat Krista. V následování se totiž etika neustále láme pod požadavkem poslušnosti. Zde slyším slova apoštola, kterými instruoval k životu v blízkosti Pánova příchodu: Mít, jako bychom neměli (1K 7,29–31). Pro nás to znamená: Myslet si, jako bychom si nemysleli. Odpírat, jako bychom neodpírali a argumentovat neargumenty. Proč? Protože Pán je příliš blízko na to, abych mohl přilnout k vlastnímu názoru více, než k Jeho pokynu. Je-li Pán na obzoru, mohu kráčet jinudy, než přímo k Němu?

Namísto oddávání homosexuálů a jejich blahorečení coby novodobých mučedníků i namísto tápání po všeobecně etickém klacku, si tedy raději pokládám otázku následovníka: Co po mne ve vztahu k homosexuálům žádá Kristus?

<https://selah.cz/uvahy/novy-moderni-paradox/>